

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupen Mgr. Petrem Plášilem, advokátem se sídlem Chelčického 638, Libochovice, proti žalovanému: **Městský úřad Roudnice nad Labem**, se sídlem Karlovo nám. 21, Roudnice nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2013, č. j. 15 A 89/2013 – 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce J. K. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2013, č. j. 15 A 89/2013 – 22, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem (dále také „krajský soud“) napadeným usnesením odmítl žalobu, kterou se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného a navrhoval, aby soud žalovanému přikázal umožnit žalobci nahlédnout do originálu zápisu schůze Rady města Roudnice nad Labem konané dne 9. 5. 2012. Krajský soud shledal, že petit žaloby v této věci i petit žaloby ve věci vedené u něj pod sp. zn. 15 A 122/2012 se týkají identického požadavku žalobce. O žalobě vedené pod sp. zn. 15 A 122/2012 již bylo krajským soudem pravomocně rozhodnuto rozsudkem ze dne 27. 3. 2013, č. j. 15 A 122/2012 - 47, jímž byla žaloba zamítnuta. Je zde proto dán neodstranitelný nedostatek podmínky řízení spočívající v existenci překážky *rei indicatae* (překážka věci soudem již rozhodnuté). Krajský soud proto žalobu odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Pro úplnost krajský soud k věci samé odkázal na závěry obsažené v jeho rozsudcích ze dne 27. 3. 2013, č. j. 15 A 122/2012 - 47, ze dne 25. 4. 2013, č. j. 15 A 143/2012 - 29, a ze dne 15. 5. 2013, č. j. 15 A 38/2013 - 31, a v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004 - 62, ze dne 12. 9. 2013, sp. zn. 7 Aps 4/2013, a ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. 7 Ans 9/2013.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu podřaditelného pod ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že napadené usnesení má vadu v tom, že přestože byl žalovaný zastoupen Mgr. T. F., soud to v napadeném usnesení neuvedl. Dále uplatnil řadu námitek směřujících proti rozsudku krajského soudu ze dne 27. 3. 2013, č. j. 15 A 122/2012 - 47, přičemž odkázal na konkrétní pasáže a strany tohoto rozsudku. Uvedl, že napadené usnesení pro úplnost odkazuje na tento rozsudek, a jemu tak nezbyvá, než se kasační stížností bránit i proti tomuto rozsudku. Závěrem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Stěžovatel namítl, že krajský soud v napadeném usnesení neuvedl, že žalovaný byl zastoupen Mgr. T. F.

Tato námitka není důvodná.

Podle ust. § 54 odst. 2 věty první s. ř. s. musí rozsudek obsahovat mimo jiné označení zástupců účastníků řízení.

Podle ust. § 55 odst. 5 s. ř. s. o usnesení platí přiměřeně ustanovení o rozsudku.

Zastoupení účastníků soudního řízení správního upravuje ust. § 35 s. ř. s., jednání za účastníky pak upravuje ust. § 33 s. ř. s. Podle jeho odstavce pátého, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jedná za správní orgán jeho vedoucí, popřípadě jiná osoba k tomu oprávněná podle vnitřních předpisů.

I pro usnesení tedy platí (ust. § 54 odst. 2 věty první ve spojení s ust. § 55 odst. 5 s. ř. s.), že jeho záhlaví musí obsahovat mimo jiné označení zástupců účastníků řízení. Za zástupce účastníka řízení ve smyslu ust. § 54 odst. 2 věty první s. ř. s. je přitom nutné považovat pouze osobu zastupující účastníka řízení podle ust. § 35 s. ř. s., nikoliv osobu jednající jménem účastníka podle ust. § 33 s. ř. s.

Z vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 20. 8. 2013 je patrné, že Mgr. T. F. v řízení vystupovala jako zaměstnankyně žalovaného. Ačkoliv tedy bylo v tomto vyjádření uvedeno, že žalovaný je zastoupen Mgr. T. F., bylo zcela zřejmé, že se nejedná o zastoupení ve smyslu ust. § 35 s. ř. s., nýbrž o jednání jménem správního orgánu osobou k tomu oprávněnou ve smyslu ust. § 33 odst. 5 s. ř. s. Jelikož žalovaný v řízení zastoupen nebyl, postupoval krajský soud zcela správně, když v záhlaví usnesení neuvedl žádného zástupce žalovaného.

Výše uvedená námitka je zároveň jedinou námitkou, která skutečně směřuje proti napadenému usnesení. Ve zbytku totiž kasační stížnost směřuje proti rozsudku krajského soudu ze dne 27. 3. 2013, č. j. 15 A 122/2012 - 47. V této části byla kasační stížnost předmětem řízení u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 100/2013, přičemž toto řízení bylo skončeno

pokračování

usnesením ze dne 23. 10. 2013, č. j. 7 As 100/2013 - 29, o odmítnutí kasační stížnosti pro opožděnost. Námitky směřující proti rozsudku č. j. 15 A 122/2012 - 47 přitom nelze ani podle jejich obsahu posoudit jako námitky směřující také proti nyní napadenému usnesení. Předně stěžovatel přesně označuje strany rozsudku č. j. 15 A 122/2012 - 47 a cituje zde obsažené pasáže, které posléze rozporuje. Navíc nyní napadené usnesení bylo vydáno ze zcela odlišného důvodu než uvedený rozsudek. Jediným důvodem pro odmítnutí žaloby byla skutečnost, že není splněna podmínka řízení, neboť projednání žaloby brání překážka věci rozhodnuté. Ačkoliv se krajský soud vyjádřil také k věci samé (mimo jiné právě odkazem na rozsudek č. j. 15 A 122/2012 - 47), nejedná se o důvody pro odmítnutí žaloby, nýbrž toliko o úvahy soudu jdoucí nad rámec důvodů rozhodnutí. I kdyby tedy Nejvyšší správní soud shledal, že námitky stěžovatele výslovně směřující proti rozsudku č. j. 15 A 122/2012 - 47 ve skutečnosti směřují také proti odpovídajícím úvahám krajského soudu obsaženým v nyní napadeném usnesení, musela by být v této části kasační stížnost považována za nedůvodnou. Šlo by totiž o námitky, které se míjí s důvody, pro které krajský soud napadené usnesení vydal (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2007, č. j. 8 Afs 161/2005 - 87). Stěžovatel nijak nerozporuje závěr krajského soudu, že projednání žaloby bránila překážka věci rozhodnuté.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2013

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu